

מתוך רגשות מעורבים/ תמי כץ פריימן

שתי עבודות הווידיאו של **ארז ישראלי** מרפררות אף הן לסצנת הפייטה הנוצרית (ובייחוד לזו של מיכלאנג'לו שבוותיקן), אך הן מעניקות לה משמעויות מקומיות הנוגעות למותם של חיילים, להקרבה ולמלחמה. בעבודה המצררת **אל מלא רחמים** (2004) נראה האמן כשהוא מתמוטט שוב ושוב בזרועות אמו, קורס ונאחז בה בלופ אינסופי. האם מנסה בכל כוחה להחזיק בו וגופו כמו ניגר, נשמט מאחיזתה. רגע המוות מושהה, נמתח עד אינסוף, לצלילי תפילת "אל מלא רחמים" שהואטה עד אובדן משמעות. ישראלי התכוון להשיג כאן אפקט של סוללה שנגמרה: "אלוהים עייף קצת מהרחמים ועוד רגע הם ייפסקו לגמרי, כמו סוללות שהולכות להיגמר".

העיסוק ברגע המוות הוקצן וקיבל כיוון מצמית עוד יותר בעבודתו החדשה ללא כותרת (2006), המהווה

המשך ישיר לאל מלא רחמים. לצילילי קולה החם והעמוק של הזמרת שושנה דמארי נראית אמו של האמן כשהיא מורטת באובססיביות ובכאב נוצות הדבוקות לגופו בשעווה. בדומה לתנוחה הקלאסית של הפייטה, גופו של הבן שמוט על ברכיה. פעולת המריטה המונוטונית מורה על כך שהאם השלימה לכאורה עם מותו של הבן, אך מסרבת להיפרד ממנו. כדי להישאר קרובה אליו, עליה לאכול אותו; רק כך ייטמע גופו חזרה אל גופה, אל רחמה. ישראלי מרפרר בעבודה זו לשני מיתוסים מכוננים – המיתוס של איקרוס (אחרי שנמשה מהים מנקה אמו את נוצותיו) ומיתוס העקידה, אלא שכאן מדובר באם המעלה את בנה כקורבן לעצמה, ובכך שוללת אותו מהאל.

